

Repræsentanter i Udvalget, hvorledes i det hele taget de forskellige Samfundslag, som var repræsenteret i denne Kommission, saa paa en eventuel Nyskabelse af Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere.

At Ministeren jog denne Kommission hjem, bedst som den sad i sit Arbejde, efter at de væsentligste Oplysninger var skaffet til Veje, eller i hvert Fald de nødvendige, netop som Resultaterne af Kommissionens Arbejde skulde have kunnet foreligge, ikke blot vedrørende Mægling i Arbejdsstridigheder og tvungen Voldgift, men ogsaa vedrørende de andre Spørgsmaal, som Kommissionen beskæftigede sig med, er naturligvis en anden Sag.

Ministeren brugte forleden Dag gentagende den Vending: Det Tidspunkt, paa hvilket Katastrofen indtraf for Arbejdskommissionen. Det er alligevel stærkt sagt, at dette Angreb fra Indenrigsministeren skulde være en Katastrofe for Arbejdskommissionens Medlemmer. Det har det saamænd ikke været, men jeg har dog ment paa det skarpeste at ville paatale den Opløsning af Arbejdskommissionen, som Ministeren har foretaget, ikke fordi jeg var Medlem, ikke fordi det nu er en Sag, som jeg interesserer mig for, men fordi jeg i denne Aktion ser en Partiskhed hos Indenrigsministeren direkte mod Arbejderklassen her i Landet.

Her var nu nedsat en Kommission til at udrede alle disse vanskelige Spørgsmaal, og saa mener Indenrigsministeren, med den Magt han har bag sig i dette Ting, sig berettiget til at jage denne Kommission hjem, at ophæve dette Arbejde, at sige til Folk, som Ministeriet har bedt om at sætte sig ind i disse Ting, og som har lagt et stort Forarbejde deri, at nu kan de rejse hjem, nu har man ikke Brug for dem. Det synes jeg er en Haan mod den Klasse af Medborgere, som denne Kommissions Arbejde vedrørte, og jeg spørger Indenrigsministeren, hvilke andre Kommissioner han har ophævet, hvilke andre Kommissioner han paatænker at ophæve. Kommissionens Medlemmer vedtog, som man ved, at arbejde gratis, alle de væsentligste Oplysninger, som det naturligvis koster Penge at indhente, var indhentet, og jeg vil derfor gerne have en nøjere Forklaring paa, hvilken Berettigelse Ministeren mener at have haft til en saadan Indgriben.

Ministeren talte ogsaa haanligt om Medlemmerne. Han sagde, at denne Kommission, som skulde sidde og indhente Materiale, den kunde jo meget bedre afløses af Ministeriets Embedsmænd, saa havde man da i alt Fald ikke Sprogsvækeligheder at kæmpe med. Indenrigsministerens Kol-

leger Ministrene Slebsager og Stensballe var ikke til Stede her i Salen den Dag; da Indenrigsministeren fremsatte denne Bemærkning om Sprogsvækelighederne indenfor Kommissionen, men hvis de havde været til Stede, tvivler jeg ikke om, at de to ærede Ministre vilde have gouteret Indenrigsministerens Vittighed. Det var derfor i og for sig en Skam, at de ikke var til Stede og hørte ham omtale dette Forhold vedrørende Sprogsvækelighederne.

Vi fra vor Side har gentagne Gange, naar disse Spørgsmaal har været drøftet, sagt — og det ærede Medlem Hr. Stauning har ogsaa sagt det tidligere, bl. a. under Behandlingen af det før omtalte Forslag, der blev fremsat 1921—22 af det radikale Venstre —, at der kan gives Situationer, hvor en ansvarlig Regering maa tage Ansvar, men at man ikke paa nogen Maade vil være med til at gennemføre en permanent Lovgivning om Voldgift. Og vor Stilling i Arbejdskommissionen er da ogsaa bekendt; vi peger paa de Veje, som vi ønsker at gaa, og vi peger paa, at det Udkast til midlertidig Lov, som blev fremsat i 1925 af Ministeriet Stauning, ikke kan tages til Indtægt for Forslag om permanent Adgang til tvungen Voldgift. Det Udkast blev til i en ekstraordinær Situation, under ganske ekstraordinære Omstændigheder, og hvis en Konflikt tilspidser sig paa samfundsfarlig Maade, maa den til enhver Tid siddende Regering paa eget Ansvar afgøre, hvilke Handlinger den maa anse for paakrævede, og Arbejderklassen maa forbeholde sig at være frit stillet ved Bedømmelsen af enhver given Situation.

Folk som Departementschef Bülow, der nok maa siges at have Kendskab til disse Forhold, og Fuldmægtigene Dreyer og Zeuthen peger yderligere paa, at hvis vi skal have Voldgift, maa det ifølge Sagens Natur være tvungen Voldgift, hvis man vil rette de Forhold, der her er Tale om; men de har i Kommissionen udtalt, at efter deres Opfattelse vil en tvungen Voldgiftsafgørelse kun kunne gennemføres, naar Arbejdskampen har antaget et saadant Omfang, at der i den offentlige Mening, det vil sige hos Samfundsborgerne, som staar udenfor Kampen, er et ganske overvejende og almindeligt Krav om, at Konflikten bør og skal sluttes, for at ikke hele Samfundsmaskineriet skal ødelægges; men, siger man, dette vil i Virkeligheden sige, at et Lovforslag om Voldgift bør forelægges og vedtages, naar Situationen i hvert enkelt Tilfælde er moden til dets Gennemførelse.

Ogsaa de Bemærkninger, som Gros-